

Jánosy István

**PETŐFI GONDOLJA SZENDREY JÚLIÁRÓL
(NEM SOKKAL HALÁLA ELŐTT)**

Most, hogy énelőttem Cethal szája tátog,
már-már a túlpartról éles-tisztán látok.
Esendő voltál, mint Éva annyi lánya.
Mi ösztökélt Hozzám? Hiúság bálványá.
Ölembe kaptalak – biggyeszteni szájad:
ne gyűrjem pávaszem-szép selyem ruhádat.
Mentem a csatába – Ne menjek még – kérted.
Igaz, nem azért, hogy életem kíméljed,
de gyereket vártál: ne hagyjalak magadra,
hisz annyi nő meghal szederjessé dagadva.
Tudom (hisz megírtam) hű se maradsz hozzám.
Meghaltam-e vagy se? – e titkot bogozván
egy üres arszlánnak odaadod magadat,
ki Sors kegyenceként kíséri utadat.

Nézd, mindezt jól tudom, hiszen táltos vagyok:
révületben látok minden pillanatot.
Mégis csak azt vallom: jó hitvesem voltál.
Mindenki rúgott, mert – lettél nekem oltár,
kiben imádhattam gyermeki álmomat,
s végre is megleltem Tündérországomat.
Te galamb-kebledbe arcomat temettem,
cirógatásodtól újra gyermek lettem.
Mit téssz majd? Hűtlenül engemet odahagysz!
Fiammal se gondolsz, rigmusokat faragsz,
s azt hiszed, költő vagy – nagy öncsalatással.
De lelked odahagy – lakozik már mással,
mert lelkedben engem sose tudsz elhagyni –
mutatja: nélkülem soká nem bírod ki.
(1970)

Lyukasóra, 2002/12.